Otázky a úkoly k textu:

1. *Pojmenuj, co se Jáchymovi nepovedlo, tedy ono šlápnutí vedle.*

---

2. *V textu najdi a podtrhni kroky Jáchymovy cesty ke smíření se sestrou a přiřaď k nim kroky, které známe ze svátosti smíření, podobně jako jsme to dělali v případě příběhu O návratu syna k otci.*

   Poznámka: Nehledej v příběhu za každou cenu všech pět kroků. ☺

3. *Jaké předsevzetí by si mohl Jáchym dát?*

Protože dnes nebyl pořádný teplý oběd, uvařila maminka k večeři guláš s těstovinami. Pro Mariku to znamenalo, že si dá těstoviny s kečupem, nejedla totiž maso.

Když si Jáchym nandával druhý talíř guláše, Marika se na něj zhnuseně podívala a jízlivě prohlásila: „Mrtvé zvíře rozkrájené na kousky... Dobrou chuť!“

„Mariko," ozval se okamžitě tatínek, „hodláš nám zkazit večeři?"

Marika si na těstoviny přidala ještě trochu kečupu: „Vždyť mám pravdu. Zvířata jsou také živí tvorové a člověk nemusí jíst maso. Jde to i bez něj," a ukázala na svůj talíř.

„Vážně? A kdo včera zašlápl toho malého pavoučka, který byl v přízemí?" zeptala se maminka podrážděně. „Kromě toho je maso základem naší výživy."

Marika zrudla. Když spatřila toho pavoučka, propadla naprosté panice.

„Páté přikázání," dodal Jáchym vychovatelsky.

„Běž do háje zase s nějakým přikázáním. Co s nimi pořád máš? Z tebe vážně jednou bude kněz!" utrhla se na něho Marika. Rozzlobeně napichovala těstoviny ze svého talíře.

„Mariko, pozor! Pavouk!" vykřikl náhle Jáchym. Marika vyskočila, jako by ji kousla tarantule, a shodila při tom lahev kečupu na zem. Duffy se lekl a uhnul před lahví.

„Kde?" vykřikla Marika celá bez sebe.

Jáchym se mohl potrhat smíchy. „V mojí hlavě.“

Marika sevřela oči do úzkých škvírek, až z nich sršely blesky. Vztekle se na Jáchyma podívala a pak ho vší silou kopla do holeně. Jáchym vyjekl bolestí.

„Tak dost!“ zvolal tatínek a udeřil pěstí do stolu.

Jáchym se odvrátil, přestože by Marice nejraději také jednu vrazil. Mnul si nohu.

„Nebudu používat násilí,“ podíval se na Mariku s mírným úsměvem, čímž ji vytočil ještě víc. A to bylo pochopitelně účelem.

Dědeček Karel, který doposud neřekl nic, se na Jáchyma podíval: „Provokovat druhého k násilí je stejně tak špatné jako násilí používat.“

Maminčin pohár trpělivosti právě přetekl. „To už stačilo. Běžte do svých pokojů a dneska nebude žádná televize."

Marika odešla se vzteklým nadáváním. Jáchymovi byl ale nějaký zákaz televize úplně ukradený. Stejně ještě musel dopsat domácí úkoly.

Jenže místo toho, aby se učil slovíčka, musel neustále myslet na dědečkova slova. Vyprovokovat druhého k násilí je stejně tak špatné jako násilí používat. Někdy ho prostě něco nutilo k tomu, aby Mariku dohnal k obrovské zuřivosti. Jáchym zavřel učebnici a došel až ke dveřím sestřina pokoje.

Marika ležela na posteli a četla si. Polekaně nadskočila, když Jáchym strčil dovnitř hlavu.

„Vypadni," zaječela.

Jáchym udělal krok dovnitř. „Klídek. Jen jsem chtěl... Promiň dneska za toho vymyšleného pavouka."

Marika na něj zírala, jako by v jejím pokoji právě přistáli Marťani. Doposud se Jáchym nikdy dobrovolně neomluvil. Kromě toho – ona už mu toho pavouka oplatila svým kopancem. Takže si byli kvit.

Na chvíli zavládlo v pokoji naprosté ticho. „Dobře," řekla po chvíli Marika. A pak se zeptala. „Co ta noha?"

Jáchym si vyhrnul nohavici. Na holeni byla vidět pořádná modřina.

Marika se provinile pousmála. „Promiň."

Jáchym mávl rukou. „Už je to v pohodě! Takže mír?"

„Mír," přikývla Marika. „Ale teď zmiz. Ta knížka je zrovna hrozně napínavá."
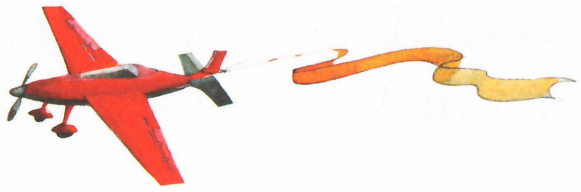
Jáchym se vrátil do pokoje a byl sám se sebou nadmíru spokojen. Škoda, že tu nebyl ten psycholog, který ho školil na smírčího soudce. Určitě by na něj byl hrdý.